

[Carl P. Jensen.]

og det vil der sikkert altid være, når det drejer sig om store, principielle spørgsmål; men jeg må straks sige, at hvad lejelovforslaget angår, tror jeg, man har fundet frem til et sagligt og forsvarligt forslag, selv om jeg naturligvis kan nævne enkelte punkter, som vi kunne ønske os anderledes, ligesom vi måske også kunne ønske, at man havde taget stilling til noget, som man er gået uden om. Ganske tilsvarende betragtninger tror jeg imidlertid kan gøres gældende af de øvrige regeringspartiers ordførere. Et kompromis er jo i sig selv udtryk for, at man har fundet frem til en fælles løsning, idet anskuelserne har måttet bøje sig mod hinanden.

Det afgørende i lejelovforslaget er, at lejerbeskyttelsen, uopsigeligheden, bliver fastholdt bortset fra landkommuner og byområder med indtil 3 000 indbyggere. I noget større kommuner, med 3 000-20 000 indbyggere, bliver der adgang til ophævelse af huslejestoppet, men i så fald skal det ske med $\frac{2}{3}$ af kommunalbestyrelsens stemmer, og det vil i reglen sige, at et betydeligt flertal skal være med, for at en sådan ophævelse kan godkendes. I andre kommuner, byområder, er huslejestoppet ubetinget, og lejerbeskyttelsen opretholdes uden forbehold. Desuden indføres kontrol med ombygninger, med moderniseringer, såfremt de vil medføre lejestigninger på 25 pct. og derover, uanset om ejendommene er opført før eller efter 1890, hvilket år tidligere har angivet skillelinjen, når det drejede sig om ombygning med adgang til lejeforhøjelse. Jeg kan ligeledes nævne, at det krav, som Danmarks Lejerforbund gennem årene har fremsat om godkendelse af standardkontrakter, også er taget med i det nye lejelovforslag.

Jeg forudser imidlertid, at adskillige problemer, der er taget op i det foreliggende lovforslag, vil give anledning til bemærkninger fra de to parter i lejeforholdet; men også fra anden side vil der kunne ventes indsigelser — jeg tænker her på bestemmelsen om ophævelse af det såkaldte stavnsbånd. Denne bestemmelse er motiveret ikke alene med henvisning til bevægeligheden på arbejdsmarkedet, men også med, at det har været vanskeligt at få de gældende regler overholdt. I en række tilfælde må det erkendes, at kommunerne har været indstillet på at

give dispensation, når det drejede sig om at tilføre en arbejdsplads specialarbejdere, eller når personlige hensyn kunne tale derfor; dette har navnlig medført problemer for dem, der ikke kunne få dispensation. Alligevel er det resulteret i, at adskillige familier er kommet ind til byerne, idet de har taget ophold i sommerhuse og andre ikke forskriftsmæssige boliger. Jeg forstår de problemer, der her melder sig for visse byer, herunder især København, der har sit særlige problem, fordi denne by ikke alene er udbygget, men også har et problem med at skaffe lejligheder til saneringsramte lejere. Her er et af de problemer, som jeg gerne havde set der var blevet taget særligt hensyn til. Jeg imødeser en række henvendelser fra interesserede kommuner, som formentlig vil give anledning til, at spørgsmålet bliver genstand for nye overvejelser.

Jeg vil også gerne have lov til at pege på andre problemer, som ikke har kunnet finde deres løsning i lovforslaget. Jeg tænker på § 52, hvorefter det bl. a. er forbudt lejereren at anbringe antenner, medmindre ejeren giver tilladelse dertil. Efterhånden som radio og fjernsyn er blevet allemandsje, er der her opstået et problem. Der ofres betydelige summer på at gøre disse udsendelser så gode, som det er teknisk muligt, uden at man har været tilstrækkelig opmærksom på problemet om modtagelsens kvalitet, og uden at dette problem er taget op til en rationel løsning. Jeg forstår meget vel den husejer, der ikke ønsker en skov af alle de mærkelige antennesystemer, der findes, på sin ejendom. Spørgsmålet er, om man ikke skulle give adgang til en etablering af visse centralanlæg med en eller anden form for fællesantenne, men naturligvis under lejernes fulde ansvar. Når fjernsyn og radio er et statsanliggende, må man også kunne finde frem til en form, der sikrer en kvalitetsmodtagelse af det udsendte.

I samme forbindelse vil jeg gerne nævne, at vi for ikke så lang tid siden har været ude for noget så utroligt, som at en husejer nægtede en lejer tilladelse til at lade installere telefon. Mon ikke tiden er inde til at få klaret dette spørgsmål? At nægte en lejer at få installeret telefon kan kun være chikane; det er noget, som vi ved denne lejlighed må søge at råde bod på.

Et andet problem kunne nævnes, installe-